

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Буднік Світлани Анатоліївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 400 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
6 лютого 2020 року
№ 23-2(П)/2020

Справа № 3-4/2020(5/20)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Буднік Світлани Анатоліївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 400 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Буднік Світлана Анатоліївна (далі – Заявниця) звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/5 від 8 січня 2020 року) перевірити на відповідність пункту 8 частини другої статті 129

Конституції України частину першу статті 400 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з частиною першою статті 400 Кодексу „під час розгляду справи в касаційному порядку суд перевіряє в межах касаційної скарги правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що у липні 2018 року Заявниця звернулася до Дмитровського міського суду Донецької області з позовом до комунального некомерційного підприємства „Мирноградська центральна міська лікарня“ Мирноградської міської ради про скасування наказу про звільнення, поновлення на роботі та стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу.

Дмитровський міський суд Донецької області рішенням від 17 грудня 2018 року позов Заявниці залишив без задоволення виходячи, зокрема, з того, що „при звільненні позивачки... з роботи відповідачем були дотримані вимоги чинного трудового законодавства та процедура звільнення працівника за пунктом 1 статті 40 КЗпП України, порядок вивільнення працівників, передбачений статтею 49-2 цього Кодексу“; „позивачці... неодноразово з моменту отримання нею попередження по день звільнення пропонувалися вакансії..., які вона могла обіймати за своїм кваліфікаційним рівнем... однак позивачка від запропонованих їй вакансій відмовилася“.

2.1. Донецький апеляційний суд постановою від 7 березня 2019 року апеляційну скаргу Заявниці залишив без задоволення, рішення Дмитровського міського суду Донецької області від 17 грудня 2018 року – без змін.

2.2. Верховний Суд постановою від 3 жовтня 2019 року, керуючись статтями 400, 401, 416 Кодексу, касаційну скаргу Заявниці залишив без задоволення, а рішення Димитровського міського суду Донецької області від 17 грудня 2018 року та постанову Донецького апеляційного суду від 7 березня 2019 року – без змін. Верховний Суд зазначив, що „суди попередніх інстанцій на підставі належним чином оцінених доказів, поданих сторонами, дійшли правильних висновків про необґрунтованість заявлених позовних вимог“; „наявність обставин, за яких відповідно до частини першої статті 411 ЦПК України судові рішення підлягають обов’язковому скасуванню, касаційним судом не встановлено“.

3. Заявниця стверджує, що „пункт 8 частини другої статті 129 Конституції України до основних засад судочинства, окрім іншого, відносить забезпечення права на касаційне оскарження судового рішення у визначених законом випадках. Однак, реалізації права на касаційне оскарження на практиці у повній мірі перешкоджає частина обмежень, встановлених частиною першою статті 400 Цивільного процесуального кодексу України“, «невиправдано жорсткі „фільтри“ процесуального законодавства нівелюють сутність конституційних прав і свобод працівника».

На думку Заявниці, „висновок про належне застосування норм матеріального та процесуального права без їх прив’язки до конкретних обставин (правовідносин) та/або до доказів, які містяться у матеріалах судової справи – неможливий та зводить нанівець дотримання Конституції України щодо оскарження судових рішень, звужує зміст... конституційного права на касаційне оскарження“.

Обґрунтовуючи невідповідність статті 400 Кодексу, Заявниця посилається на приписи Конституції України, Загальної декларації прав людини 1948 року, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року.

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

4.1. Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень). Проте Заявниця, стверджуючи про невідповідність частини першої статті 400 Кодексу пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, фактично висловила незгоду із законодавчим регулюванням розгляду справи судом касаційної інстанції та з остаточним судовим рішенням в її справі, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності зазначеної норми Кодексу.

4.2. Заявниця вважає, що внаслідок застосування статті 400 Кодексу в остаточному судовому рішенні в її справі порушено право на касаційне оскарження судового рішення. Аналіз змісту конституційної скарги та долученої до неї копії остаточного судового рішення у її справі – постанови Верховного Суду від 3 жовтня 2019 року – дає підстави стверджувати, що Заявниця реалізувала право на касаційне оскарження судового рішення.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Буднік Світлани Анатоліївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 400 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**